Meditacije o različnih vidikih duhovnega življenja

Sadhu Sundar Singh

Predgovor

V tej majhni knjigi sem zapisal nekaj meditacij o različnih vidikih našega duhovnega življenja, in obravnaval težave, s katerimi se bo moral soočiti vsak Božji človek, ko gre skozi različne stopnje svojega duhovnega življenja.

Možno je, da se z mojimi pogledi na nekatera vprašanja s katerimi sem se ukvarjal, vsi ne bodo strinjali. Čudno bi bilo, če bi se, kajti tako kot ne obstajata po videzu in po obliki dva popolnoma enaka človeka, tako tudi nimajo vsi enakih sposobnosti videnja in slišanja. Tako bo zasnova duhovne resnice pri vsakem človeku pogojena z njegovim temperamentom, izkušnjo in njegovim duhovnim videzom. Skoraj gotovo je, da ne bo različnih pogledov na temeljna načela, najverjetneje pa bodo o nebistvenih točkah. Kajti Bog pri razodevanju Svoje volje upošteva duhovno stanje in sposobnosti vsakega človeka. Zato se lahko to, kar se enemu zdi predčasno, drugemu morda zdi zastarelo in nepotrebno ...«

Na samem z Učiteljem

Bog je postal človek v Kristusu in govori nam skozi Njega, mi pa Mu moramo slediti v svoji poslušnosti brez vprašanja - Kako? Ali zakaj?

Toda nikoli ne moremo slišati njegovega sladkega glasu, dokler ne zapremo ušes pred motečimi glasovi sveta (Matej 6:6), niti ga ne moremo srečati in se spoprijateljiti z njim, dokler tega ne želimo z vsem svojim srcem (Jeremija 29:13) ...`

Človekovo hrepenenje po Bogu

Čeprav človek na več načinov skuša zadovoljiti to prirojeno hrepenenje svojega srca, pa vse dokler ne najde Boga, ta želja ni nikoli potešena. Samo v Njem, ki je ustvaril tako srce kot najegovo željo, je mogoče najti popolno zadoščenje ...'

Ali je mogoče spoznati Boga?

Agnostiki niti verjamejo, niti ne verjamejo v obstoj Boga. Pravijo: Mi niti ne vemo, niti ne moremo vedeti. Toda to je napaka, saj je vsaka želja, ki jo imamo, dana s posebnim razlogom (in namenom), in če On, ki lahko izpolni to željo ne bi obstajal, mi v sebi tudi nebi mogli utvariti želje po verovanju v Boga.

Bolečina in trpljenje

Tako kot gredo diamanti in drugi dragi kamni v sto tisoč letih skozi toploto, mraz in pritisk v laboratoriju narave, preden dosežejo svojo popolnost lepote, tako moramo tudi mi iti skozi bolečino in trpljenje, preden smo lahko izpopolnjeni ...'

Nasprotovanje in kritika

1. Če ljudem ne uspe, da bi nas razumeli, kritizirajo naše dobre motive, ali če nam v svojem nerazumevanju nasprotujejo in nas preganjajo, to ni nič novega ali

presenetljivega. Obstaja množica ljudi, ki ne pozna niti osnovnege namena v svojem življenju, sicer ne bi zgubljali časa z vtikanjem nosu v tuje posle. Tisti, ki razumejo Božji namen v svojem življenju, imajo vedno svojo nalogo, ki jo morajo izvšit in se ne ozirajo na to kaj drugi o njih mislijo in govorijo, ker Bog, ki mu morajo položiti svoje računa, pozna njihove dobre motive in jim daje svojo ljubezen in tolažbo. Če naš Gospod in Stvarnik pozna naše dobre namene, zakaj bi nas potem skrbelo nasprotovanje drugih, še posebej, če vemo, da bo prišel čas, ko bo On razodel dober namen našega celotnega življenja.

Ko gre človek v tujo deželo, tedaj ljudje strmijo vanj in psi lajajo nanj. Prav tako pravi kristjan ne pripada temu svetu. Je romar in tujec (Janez 17,14; Hebrejcem 11,13), zato ne bi smel biti presenečen ali obupan, če ga psi tega sveta vidijo kot tujca in lajajo nanj ali ga morda celo raztrgajo... (Matej 7,6). »Psi lajajo, karavana pa gre mimo.« Lajajoči psi nekaj časa sledijo karavani, nato pa se vrnejo, saj karavana nadaljuje in prej ali slej prispe na cilj.

2. Kritikom, ki imajo sovražni odnos do Resnice, ni bila dana nobena posebna dolžnost. Morda so prejeli nekoč svoje navodilo, zdaj pa so to avtoriteto izgubili zaradi nezmožnosti, da bi to izpeljali do konca, ko pa jim je bila Božja zaposlitev odvzeta in si za svoje brezposelne roke potem niso priskrbeli kakšno drugo delo, so se začeli zabavati z metanjem kamnov v tiste, ki opravljajo Božje delo. Satan jih je našel brezposelne in jim dal svojo zaposlitev!

3. Če se slep človek z dotikanjem približa cesti, je pošteno, da se človek, ki vidi, umakne in se izogne medsebojnemu trčenju; in če se slepec slučajno zaleti vanj, naj ne bo užaljen, ampak naj mu pomaga. Če bi ga to razjezilo, bi bil to samo dokaz, da je sam bolj slep kot slepec, ker bi bila njegova slepota posledica pomanjkanja običajne zdrave pameti in sočutja. Če nas torej kdo preganja, ker sledimo Resnici, bi morali tej osebi odpustiti in zanjo moliti (Matej 5,44, 45). Če pa kljub temu oseba ne reagira in ne odneha s preganjanjem, ne izgubimo ničesar, ker smo to storili zavoljo Resnice, ki nam jo je dal naš vid in Katera je sam po sebi naš delež in naša nagrada.

3. Na zasneženih območjih se medvedi in nekatere druge živali prehranjujejo poleti in kopičijo maščobo v telesu, ko pa pride zima in hrane več mesecev ni, živijo od teh zalog. Na podoben način mi z molitvijo prejemamo zaloge hrane in moč od Boga, in ko pride čas preganjanja, nas ohranja močne in trdne. Ko je nasprotovanje našemu Gospodu doseglo takšne razsežnosti, da so ga pribili na križ (Apd 3,15), kaj smo potem mi, da bi bežali pred preganjanjem? »Prišel je k svojim, in njegovi ga niso sprejeli« (Janez 1,11).

4. Nekoč je nek trgovec odšel živet v tujo državo. Kmalu po njegovem odhodu se mu je v njegovi hiši rodil sin, mati pa je umrla. Trgovec je od časa do časa pošiljal sorodnikom denar za otrokove stroške. Leta pozneje, ko je deček odrastel se je oče neke noči vrnil in potrkal na vrata in zbudil sina. Ko je mladenič zagledal neznanca je pomislil, da gre za tatu in ga je nesramno ogovoril. Trgovec se je trudil vedno znova razložiti, da je on njegov oče, a mladenič svojega očeta ni nikoli videl in ni vedel ničesar o njem in njegovi ljubezni. Napadel ga je in ranil ter ga izročil policiji. Naslednje jutro je preiskava pokazala, da je moški res njegov dolgo odsoten oče. In potem se je mladenič kesal. Udarjal se je v prsi, jokal in iskreno molil za odpuščanje ter mu obljubil, da mu bo v prihodnje poslušno služil. Zgodba se konča tako, da se mladenič sramuje nečastnosti, ki jo je iskazal svojemu očetu in prosi za odpuščanje; toda med nami je na stotine tisoč tistih, ki se do sedaj še niso pokesali in se obrnili k našemu Nebeškemu Očetu. Zato v žalosti molimo zaradi njihove brezčutnosti, da bi se jim Bog razodel v svojem usmiljenju.
5. Veliko jih je takšni, ki nikoli ne vidijo lastne napake ali pomanjkljivosti, vedno pa iščejo napake pri drugih. Oko, ki gleda samo zunanje objekte ne vidi niti sebe niti svojih slabosti, tako tudi nasprotniki resnice vidijo vse, samo ne svojih lastnih napak. Ko se pogledamo v ogledalo, oko vidi sebe in svoje pomankljivosti in če tako živimo v občestvu z Besedo, ki je postala meso, in svoje življenje merimo s pisano Božjo Besedo, lahko resnično spoznamo sebe. In ne samo, da nam bo pokazala naše grešno stanje, ampak se nam bo razodela v zdravilni in odrešilni moči. Takrat pa, ako se poslušno obrnemo k njemu in nadaljujemo z molitvijo, živimo v Njegovem svetem občestvu, nam bo On odvzel naše pomanjkljivosti in nas za vse večne čase spremenil v svojo veličastno podobo, da bomo lahko deležni njegove slave (Janez 14,26; 17:24).

Kaj je greh

Vse zlo je narejeno s ciljem pridobiti si neko dobrino, nihče ne dela zlo kot zlo. Noben razborit človek z odprtimi očmi, ne glede kako slab ali hudoben bi lahko bil, ne želi sebe poškodovati. Zlo ni neka naravna karaketeristika ali nekaj kar bi ustvaril Bog.

Posledica zlih misli in življenja

Ljudje so opazili, da so žuželke, ki vrtajo in jedo najdebelejša drevesa, ter morski črvi, ki vrtajo v skale, izjemno mehki in nežni, toda sčasoma popolnoma uničijo trd les in kamne. Če torej ne pogledamo in z božjo pomočjo ne uničimo tistih zlih misli in navad, ki se zdijo tako nepomembne, potem kot vrtalka ne bodo pustile drugege kot

samo lupino duhovneg življenja...

Mati ptica...

Leta 1921 je v džungli Himalaje izbruhnil požar. Medtem ko je bila večina ljudi naokoli zaposlena z gašenjem ognja, sem jih opazil nekaj, ki so stali in gledali drevo. Vprašal sem: 'Kaj gledate?' Pokazali so na enem drevesu gnezdo polno majhnih ptic, katerega veje so gorele. Nad njim je divje letela ptica v velikem trpljenju (ali v 'veliki težavi'). Rekli so: 'Želimo si, da bi to gnezdo rešili, a se mu zaradi požara ne moremo približati.' Gledal sem in nekaj minut kasneje sem videl, da je gnezdo zagorelo. Mislil sem: 'Zdaj bo mati - ptica odletela,' vendar ne! Videl sem jo, kako je pristala, razprostrla svoja krila nad mladimi (ali 'razpršila krila nad mladimi pticami') in v nekaj minutah je bila z njimi spremenjen v pepel. Česa takega še nisem videl. Nato sem rekel tistim, ki so stali v bližini: »Presenečeni smo nad to čudovito ljubeznijo; toda pomislite, prosim, pomislite ko se takšna osupljiva/lepa ljubezen sreča (ali lahko vidi/najde) v tem malem bitju, koliko bolj prelepa/čudovita mora biti ljubezen Njega, ki je ustvaril tako nesebično naravo. Ista neskončna ljubezen Ga je pripeljala iz nebes, da bi postal človek, da bi lahko z dajanjem lastnega življenja rešil nas, ki smo umirali v svojih grehih.'

Življenje v Kristusu

Dokaz resničnosti Jezusovih trditev temelji na izkušnjah neštetih vernikov. Vsak izkušen kristjan je priča kako nujna, kako primerna je za vse njegove potrebe in kako je Njegova prisotnost življensko derovalna z nami.

Leta 1922, ko sem s prijateljem potoval po Palestini, sem šel pogledat Jakobov izvir in sem se osvežil s pitjem njegove sveže, sladke vode. Toda uro ali dve za tem sem bil spet žejen. Tedaj so mi močno prišle na misel te besede našega Gospoda, da bo kdor bo pil to vodo, spet žejen; kdor pa pije vodo, ki mu jo bom dal, ne bo nikoli več žejen; toda voda, ki mu jo bom Jaz dal, bo v njem izvir žive vode, ki teče v večno življenje« (Janez 4,13-14).

Pravkar sem pil iz Jakobovega izvira in spet sem bil žejen, a v svoji ponižnosti in hvaležnosti lahko rečem, da v dvajsetih letih, odkar sem mu izročil svoje srce in pil vodo, ki mi jo je On dal, še nikoli nisem bil žejen, saj je On resnično vir Življenja ...'

Na koncu se bodo vsi ljudje vrnili k Bogu

»Mi smo po ureditvi našega uma prisiljeni verjeti v obstoj Neskončnega in Absolutnega Bitja« (Mansel).

Tako kot v kremenu obstaja ogenj, tako obstaja v človeškem srcu hrepenenje po

občestvu (komunikaciji) z Bogom. To hrepenenje je lahko skrito pod kremenčevo trdoto greha in nevednosti, ko pa se sreča z Božjim človekom ali ko se nas dotakne Božji Duh, se v tistem trenutku hrepenenje v njem spremeni v plamen, kakor se zgodi s kremenom, ko ga udarijo z jeklom.

V človekovi duši obstaja želja, ki je ni mogoče zadovoljiti ne v tem ne v prihodnjem svetu, ampak le v Bogu. Ko se torej človek, potem ko ga tu in tam vodijo strasti, končno pokesa, je Bog tisti, h kateremu se vrača ...'

Moralnost in lepota

Zavedno ali nezavedno, rezultat/učinek dobrih in prekrasnih življenj tistih, v katerih srcih prebiva Resnica (Bog), se bo čutil.

Na poti v Tibet sem se ustavil v gorski vasi. Ljudje v njem so bili zelo umazani in neoprani (tu je treba povedati, da je bilo v Tibetu, vsaj takrat ko je potoval Sundar Singh, umivanje telesa greh!!). Opazil sem, kako me nek fant sprašuje zelo previdno. Potem sem videl, da je iztegnil roke, da bi jih primerjal z mojimi. Nič ni rekel, a čez kratek čas je odšel in videla sem ga, kako si umiva roke v potoku. Potem se je spet vrnil in svoje oprane roke primerjal z mojimi. Brez besed je bil navdušen nad čistočo mojih rok in v njem se je rodila želja, da bi imel roke prav tako čiste. Na enak način imajo naša življenja pod vplivom stika z našim Nebeškim Očetom, svoje tihe rezultate/učinke na življenja teh okrog nas. Kako pomembno je torej, da mi v svojem življenju pokažemo kreposti in slavo našega nebeškega Očeta (Matej 5:16; 1Peter 2:9).

Božje kraljestvo

Gospod je rekel, da če se človek ne rodi na novo, ne more videti Božjega kraljestva. Ne samo, da ne more 'vstopiti', tega ne more niti videti. Telesne oči vidijo le fizične in materialne stvari. Toda Bog je Duh in da bi videli Njega in Njegovo duhovno kraljestvo, moramo biti rojeni iz Duha (Janez 3,5-6) in takrat ga ne bodo videle samo naše duhovne oči, ampak bomo tudi vladali z njim ...'

Služenje in žrtvovanje

Ne moremo služiti Stvarniku in Njegovim ustvarjenim bitjem, ne da bi se soočili s težavami in preizkušnjami, če jih ne srečamo tudi ne moremo duhovno napredovati. Nihče na svetu ni od njih svoboden, in kdor ne trpi skušnjav, je kot pravi Aristotel, 'ali zver ali bog'.

Problemi in težave so križ, ki ga moramo nositi (prenešati), a s tem prenašanjem pride do nas življenje in nešteto blagoslovov. Kajti tako kot ptice nosijo krila, in krila

nosijo ptice, tako nam izkušnje pravijo, da tisti, ki z veseljem vzame svoj križ, živi povišan z njim in ga ta zanesljivo vodi vso pot, dokler ne doseže svojega končnega cilja ...«